

Sagkundskab, de raader over? Jeg tænker blot paa den ulykkelige Læge, som skal kunne overse og være sagkyndig paa alle de forskellige specielle Omraader, der vil komme til Afgørelse i disse Retter. Jeg vil antage, at hvis overhovedet en Læge gaar ind i denne Stilling, vil han hurtigst muligt gaa ud igen, hvis han da ikke af Fortvivelse vil begaa Selvmord.

Det ærede Medlems tredje Beparelsesforslag gaar ud paa en Ændring af Bestemmelsen om Tidspunktet for Rettens Ikrafttræden. Denne Ændring tilsigter kort udtrykt at lade Reglerne for de forbigaaende Invaliditeter gælde for alle Invaliditeter. For de forbigaaende Invaliditeter gælder ifølge Lovforslagets § 17 den Bestemmelse, at Retten til Rente først indtræder, „naar Retten til Dagpenge fra Sygekassen samt den tilsvarende Hjælp i Henhold til Fattiglovens § 63 er ophørt.“ Jeg skal tilstaa overfor det ærede Medlem, at her vil kunne opnaas en Beparelse paa ikke mindre end 800 000 Kr. Jeg er dog straks nødt til at berøve det ærede Medlem den Triumf, han opnaar ved den Beparelse, thi hvem kommer til at betale disse 800 000 Kr.? Ja, det er jo selvsagt Sygekasserne og Kommunerne, som kontant, Krone for Krone, maa betale disse 800 000 Kr. Og naar man ved, hvor nænsom det ærede Medlem, i hvert Fald i Ord, er overfor vore Sygekassers og vore Kommuners Økonomi, maa jeg tilstaa, at det er et i høj Grad besynderligt Forslag fra det ærede Medlems Side.

Men foruden disse tre højst kuriøse Beparelsesforslag er det ærede Medlem fremkommet med et Beparelsesforslag af en ikke mindre kuriøs Art. Det ærede Medlem skriver i Betænkningen: „Dernæst vil man uden nogen som helst Vanskelighed — det ærede Medlem har aldrig Vanskeligheder, naar han sidder ved sit Skrivebord — „kunne nedsætte Statens og Kommunens Tilskud for det kommende Finansaar med 1 til 2 Mill. Kr. hver, idet Beløbet paa Finanslovsforslaget er ansat for højt, og det desuden ikke kan anses for fornødent, at Invalideforsikringsfonden vedblivende har en Størrelse af 8 Mill. Kr.“ Det ærede Medlem kommer her med rige Gaver: 1 til 2 Mill. Kr. til baade Stat og Kommuner, Gaver, der altsaa tilsammen maa antages at udgøre 3 til 4 Mill. Kr. Det er jo næsten ved en Tryllekunst, det ærede Medlem stamper disse 3 til 4 Mill. Kr. op af Jorden, og i mere end een Henseende er det af Interesse at se, hvorledes denne Tryllekunst foregaar. Det ærede Medlem skriver, at det „ikke kan anses for

fornødent, at Invalideforsikringsfonden vedblivende har en Størrelse af 8 Mill. Kr.“ Hertil skal jeg først sige, at hermed anerkender det ærede Medlem indirekte, at denne Fond ikke er nogen Forsikringsfond, thi hvis den var det, skulde den, efter hvad dygtige Forsikringsfolk har beregnet, under Hensyn til Præmier og Forpligtelser have en Størrelse af mindst 25 Mill. Kr. Det ærede Medlem anerkender her, at det ikke er nogen Forsikringsfond, hvilket i Parentes bemærket er et af de mange Beviser for, at Invalideloven ikke kan anses for en Forsikringslov. Invalideforsikringsfondens Opgave kender vi jo særdeles godt, den staar tydeligt anført i Lovens § 5, 6te Stykke, nemlig at den af sine aarlige Indtægter skal kunne dække sine aarlige Udgifter samt opsamle en passende Reserve. Det ærede Medlem er, som sagt, enig med mig i, at vi ikke har en Forsikringsfond, og jeg tror ogsaa, saa vidt jeg forstaar det ærede Medlem, at vi kan blive enige om at kalde Fonden for Invalideforsikringens Driftskapital og Reserven det Beløb, som er nødvendigt ved indtrædende Eventualiteter, navnlig den Eventualitet, at Fondens Indtægter indgaar senere, end dens Udgifter falder. Denne Eventualitet indtræder ganske regelmæssigt hvert eneste Aar, idet Kommunernes Bidrag først kan beregnes efter Regnskabsaarets Udløb, hvorefter de indgaar ret langsomt, ligesom Afregningen med Ulykkesforsikringen angaaende Arbejdsgivernes Præmier ogsaa først kan finde Sted efter Forsikringsaarets Udløb. Hertil kommer endvidere, at de ca. 1700 Sygekasser nødvendigvis maa have en vis Beholdning til Bestridelse af de løbende Udgifter til Forsikring. Derfor er det ganske nødvendigt, at Fonden raader over ret store Beløb, da den i Perioder maa staa i betydeligt Forskud. Dette bevirker, at dens likvide Midler til Tider gaar langt ned, medens de til andre Tider, naar de store Indtægter falder, svulmer op. Efter de hidtil gældende Erfaringer er Invalideforsikringsfonden absolut ikke for stor, og navnlig vil den ikke blive det, efterhaanden som Rentenydernes Antal stiger. Skulde den Eventualitet indtræde, at Invalideretten ikke kan bestride saa mange Sager, som man regnede med, da Budgettet blev lagt, vil der blive Tale om, at Statstilskuddet er for højt ansat. Denne Eventualitet kan indtræde, og Bevillingen vil da ganske selvfølgelig, saaledes som det skete paa Tillægsbevillingsloven i Aar, blive nedsat med det paagældende Beløb. Men hvordan det ærede Medlem nu end ser